

CBE Z26009419, beroep 120

vijfde tentamenkans

UITSPRAAK

in het geding tussen A, in deze procedure rechtsgeldig vertegenwoordigd door mr. M. den Hertog, hierna ook te noemen appellante,

en

de examencommissie Tandheelkunde en Geneeskunde van de faculteit Medische Wetenschappen, hierna ook te noemen verweerder, inzake het besluit van verweerder van 26 januari 2026.

I. Aanduiding van het bestreden besluit

Het besluit van verweerder van 26 januari 2026 waarbij het verzoek van appellante om een vijfde tentamenkans voor het Endo-onderwijs als onderdeel van het vak Integrale Mondzorg II (IM2), wordt afgewezen.

II. Zittingsgegevens

Het beroep is behandeld in een openbare zitting op 21 augustus 2026 waar appellante vergezeld van haar raadvrouw is verschenen. Verweerder is verschenen in de personen van B, C en D, respectievelijk voorzitter van de examencommissie, lid van de examencommissie en examiner.

III. Ontstaan en loop van het geding

Bij besluit van 26 januari 2026 is het verzoek van appellante om een vijfde tentamenkans voor het Endo-onderwijs als onderdeel van het vak Integrale Mondzorg II (IM2) afgewezen. Vervolgens tekent appellante op 2 maart 2026 beroep aan tegen dit besluit en dient zij op 23 maart 2026 aanvullende beroepsgronden in. Daarna vindt op 16 april 2026 een schikkingsgesprek plaats. Een schikking komt echter niet tot stand. Vervolgens dient verweerder op 3 juni 2026 een verweerschrift in en is het beroep op 21 augustus 2026 tijdens een hoorzitting van het College behandeld.

IV. Standpunten van partijen

Het standpunt van **appellante**, zoals neergelegd in het beroepschrift en ter zitting is toegelicht, luidt als volgt.

Appellante volgt sinds september 2021 de masteropleiding Tandheelkunde en bevindt zich in het tweede en afrondende jaar van deze opleiding. Zij heeft in de periode van juni 2023 tot en met maart 2025 viermaal een onvoldoende behaald voor het Endo-onderwijs. Zij heeft verweerder verzocht om een vijfde toetskans op grond van artikel 4.3. lid 4 van de Onderwijs en Examenregeling master Tandheelkunde (OER). Haar verzoek is afgewezen. Verweerder heeft volgens appellante onvoldoende rekening gehouden met haar medische en persoonlijke omstandigheden.

Ten tijde van (met name) de eerste drie toetskansen kampte appellante met ernstige fysieke en mentale gezondheidsklachten. Zij had hart- en zenuwpijn. Daarnaast kampte zij met burn-out gerelateerde klachten en ervaaarde zij veel stress voor haar opleiding. Deze omstandigheden hadden een negatieve invloed op haar studieprestaties en functioneren binnen het klinisch onderwijs. Verder kwalificeert appellante zich als een hoog sensitief persoon. Appellante meent dat zij door de beoordelaars niet objectief is beoordeeld.

Appellante heeft haar studieadviseur vanaf 29 oktober 2024 steeds op de hoogte gehouden van haar belemmeringen. Ten tijde van de vierde kans was zij nog niet helemaal hersteld, maar was

zij er desondanks van overtuigd dat zij deze kans volledig kon benutten en tot een positief resultaat kon brengen. Zij voelde een enorme bewijsdrang om, ondanks een waarschuwing vanuit de opleiding, aan te tonen dat zij er klaar voor was terwijl haar medische klachten het tegenovergestelde indiceerden.

Over de onderwijsvorm van het onderdeel Endo-onderwijs voert appellante aan dat de lessenreeks van 10 lessen onder toezicht van een docent niet passend is voor haar. Zij voelt zich niet veilig tijdens deze lessen. Appellante voert aan dat zij gelet op haar resultaten voor het onderdeel Professionalisering Masterjaar 2 en voor de toets Klinisch Redeneren wel degelijk beschikt over het vereiste niveau van klinisch redeneren.

Het bestreden besluit heeft verstrekking gevolgen voor appellante. Het gevolg is dat zij moet stoppen met de masteropleiding Tandheelkunde, terwijl zij zich bevindt in de afrondende fase van deze opleiding. Appellante stelt zich op het standpunt dat er, gelet op het voorgaande, een uitzondering gemaakt moet worden op artikel 4.3. lid 4 jo artikel 4.9. OER en beroept zich op de hardheidsclausule.

Verweerder heeft gesteld dat appellante ervoor had kunnen kiezen om haar vierde kans uit te stellen. Daarbij miskent verweerder dat appellante zich in de afrondende fase van haar opleiding bevond, reeds een aanzienlijke studievertraging had opgelopen en zij verdere studievertraging wilde beperken.

Daarom verzoekt appellante het College het beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen. Daarnaast wordt verzocht om vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand.

Verweerder heeft zich blijkens de stukken en ter zitting als volgt verweerd. Appellante volgt sinds september 2021 de masteropleiding Tandheelkunde. In juni 2023 is zij begonnen met het vak IM2, onderdeel van masterjaar 2. Dit vak omvat meerdere klinische programma's, waarvan het Endo-onderwijs er een is. Zij heeft viermaal een onvoldoende behaald voor de Endo-toets en ook een onvoldoende voor het coschap MKA. Dit coschap is ook een onderdeel van IM2.

Appellante heeft op dit moment 60 ECTS van de 180 ECTS van de masteropleiding Tandheelkunde behaald. Verweerder bestrijdt de stelling van appellante dat zij zich in de afrondende fase van haar opleiding bevindt.

Daarnaast bestaat het Endo-onderwijs, in tegenstelling tot wat appellante aanvoert, niet uit 10 lessen maar uit twee reeksen van 10 lessen, bestaande uit een preklinische en een klinische reeks.

Hoewel appellante de studieadviseur en de examiner op de hoogte heeft gesteld van haar medische situatie heeft zij aangegeven hiervoor zelf hulp te hebben gezocht. De opleiding noch verweerder heeft een verzoek ontvangen van appellante voor extra tentamen- of onderwijsvoorzieningen. Evenmin heeft appellante tijdens het onderwijs aangegeven dat zij bepaalde handelingen niet kon uitvoeren of behaalde houdingen niet kon volhouden. Het is de eigen verantwoordelijkheid van appellante, ook in het kader van de patiëntveiligheid, om haar belastbaarheid in te schatten. Medische problematiek is an sich geen reden om een extra toetskans toe te kennen. Appellante heeft vier volwaardige toetskansen benut. Zij heeft het volledige lesprogramma gevolgd behorende bij de toets. Tijdens het onderwijs en tijdens deze kansen heeft zij niet aangegeven dat zij extra ondersteuning nodig had of dat zij het onderwijs niet heeft kunnen volgen. Na iedere toetskans heeft een gesprek met de examiner plaatsgevonden over de eindbeoordeling. Zij heeft destijds niet aangegeven het oneens te zijn met de eindbeoordeling. Ook heeft zij geen beroep ingediend bij het College tegen deze eindbeoordelingen. Er is geen reden om nu alsnog deze beoordelingen ter discussie te stellen. Vanuit de opleiding is appellante er nog op gewezen dat de vierde toetskans haar laatste kans zou zijn en is haar dringend geadviseerd om te bekijken of zij goed voorbereid aan deze toetskans kon beginnen. Appellante had er ook voor kunnen kiezen om deze, of de eerste drie toetskansen, uit te stellen. Dit heeft zij niet gedaan. Verweerder stelt zich daarom op het standpunt dat appellante vier volwaardige toetskansen heeft benut.

De onderwijsvorm is tijdens het schikkingsgesprek besproken. Appellante gaf toen aan dat beoordeling op detail- en microniveau niet werkt voor haar. Verweerder stelt dat een fundamenteel andere manier van onderwijs niet passend is. Bij een juiste tandheelkundige

behandeling gaat het immers om tienden van millimeters en is een beoordeling op microniveau noodzakelijk. Verweerder voert aan dat alle studenten op dezelfde manier worden beoordeeld. Verder heeft verweerder wel gehoor gegeven aan het verzoek van appellante om een specifieke docent bij de vierde toetskans te betrekken, omdat appellante zich daarbij prettiger voelde. Verweerder heeft geen aanwijzingen dat ook deze docent bevooroordeeld zou zijn geweest, zoals appellante nu stelt. Deze docent was niet bekend met appellante of met haar voorgeschiedenis. Inmiddels is appellante begeleid door alle beschikbare docenten voor het Endo-onderwijs. Daarnaast voert verweerder aan dat artikel 4.9 OER in de situatie van appellante niet van toepassing is, omdat dit artikel gaat over een buitenreguliere toetskans buiten de reguliere planning om omdat grote studievertraging dreigt. Hier is artikel 4.3 lid 4 OER van toepassing. Er is door de opleiding aan appellante voldoende gelegenheid geboden om onderwijs te volgen en het tentamen te behalen. De geboden en benutte vier toetskansen zijn volwaardige toetskansen geweest. Hierdoor kon verweerder het verzoek van appellante afwijzen. Voor verweerder speelt ook mee dat uit het dossier van appellante een coherent beeld naar voren komt van gebrek aan kennis, (klinisch) redeneren, reflectie en inzicht. Dit kwam ook al naar voren tijdens de verkorte bachelor Tandheelkunde waarmee zij in 2021 is gestart. Uit de evaluatieformulieren van het Endo-onderwijs blijkt ook dat er onvoldoende ontwikkeling is richting het eindniveau. Ook wijst het beoordelingsformulier van het coschap MKA uit dat appellante onvoldoende (zelf)inzicht heeft en oorzaken buiten zichzelf legt als iets niet goed gaat.

Verder voert verweerder nog aan dat appellante tijdens de masteropleiding Tandheelkunde intensieve begeleiding heeft gehad vanuit de opleiding. Zij volgt een individuele studieroute vanwege het herhaaldelijk niet behalen van studieonderdelen. Verweerder heeft meerdere gespreksverslagen overgelegd waarin het gebrek aan inzicht in eigen handelen wordt genoemd en waaruit volgt dat appellante niet voldoende kan onderscheiden tussen hoofd- en bijzaken. Uit deze verslagen blijken ook dat er zorgen zijn over het niveau van (klinisch) redeneren en de patiëntveiligheid. In april 2025 heeft de Chef de Clinique van het Centrum voor Tandheelkunde en Mondzorg UMCG dan ook de uitzonderlijke maatregel aan appellante opgelegd om haar de toegang tot de kliniek te ontfemen. Het beeld van appellante is dat zij zeker haar best doet, maar er niet in slaagt om aanwijzingen tijdens het onderwijs goed op te volgen en een juiste inschatting te maken van haar kunnen. Verweerder kan daarom niet meegaan in de stelling van appellante dat zij wel over de juiste kennis en vaardigheden beschikt, maar dat zij door medische omstandigheden en door misverstanden en vooringenomenheid van docenten niet goed kon laten zien wat zij kan.

Gelet op het voorgaande verzoekt verweerder het College om het beroep ongegrond te verklaren en het verzoek om proceskosten af te wijzen.

V. Beoordeling

Tussen partijen staat niet ter discussie dat appellante viermaal een onvoldoende heeft behaald voor het Endo-onderwijs als onderdeel van het vak IM2. Artikel 3.4 lid 4 OER luidt als volgt: heeft

Art. 4.3 lid 4

4. Wanneer voor één van de klinische onderdelen van de onderwijseenheden Integrale Mondzorg I, II en III, te weten: klinische programma's, expertiseprogramma's en coschappen 2 maal voor dezelfde onderwijseenheid een onvoldoende beoordeling (4 kansen) is behaald, wordt geen nieuwe herkansingsmogelijkheid gegeven. De examencommissie kan hierop een uitzondering maken.

Uit deze tekst volgt dat een student recht op vier toetskansen heeft. Appellante heeft verweerder om een uitzondering, namelijk een vijfde toetskans, op grond van dit artikel verzocht. Verweerder heeft bij de beoordeling van dit verzoek getoetst of appellante door de opleiding voldoende gelegenheid is geboden om het onderwijs te volgen en het tentamen te behalen en of de geboden toetskansen volwaardige toetskansen waren. Verweerder heeft geconcludeerd dat er voldaan is aan beide criteria en heeft daarom het bestreden besluit genomen waarin aan appellante geen vijfde toetskans is toegekend.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder hiermee geen onjuiste uitvoering en toepassing gegeven aan de uitzonderingsmogelijkheid uit artikel 4.3 lid 4 OER, slotzin. Daarbij merkt het College op dat verweerder het verzoek van appellante niet had hoeven toewijzen op grond van artikel 4.9 OER, zoals door haar is gesteld. Verweerder heeft dit artikel buiten toepassing mogen laten gezien de feitelijke situatie van appellante waarin zij niet verder kan met haar masteropleiding door het niet behalen van vier toetskansen voor hetzelfde onderdeel en er ook geen sprake is van een laatst te behalen studieresultaat.

Het College volgt appellante niet in haar standpunt dat zij geen vier volwaardige toetskansen heeft benut en dat de opleiding haar onvoldoende mogelijkheden heeft geboden om het onderwijs te volgen en de toets te behalen. Verweerder heeft namelijk met de overgelegde stukken en de toelichting ter zitting aannemelijk gemaakt dat vanuit de opleiding aan appellante gedurende de masteropleiding voldoende extra ondersteuning is geboden. Er zijn meerdere gesprekken met haar gevoerd, er is haar extra onderwijs geboden, de onderwijsduur van het Endo-onderwijs is tweemaal verlengd van 10 weken naar 20 en 30 weken en de studieadviseur heeft een individueel studieplan opgesteld. Daarnaast is van tevoren aan appellante gevraagd of zij wel klaar was voor de vierde kans en is op haar verzoek een andere docent betrokken bij het benutten van de vierde kans.

Appellante heeft nog aangevoerd dat de bij het Endo-onderwijs en de toetskansen betrokken docenten bevooroordeeld waren. Het College constateert dat feitelijke onderbouwing van dit standpunt mist. Dit betoog slaagt daarom niet. Bovendien staat de beoordeling van de toetskansen in deze procedure niet ter discussie en zijn de eindbeoordelingen vast komen te staan.

Verweerder heeft naar het oordeel van het College voldoende aannemelijk gemaakt dat appellante -samengevat- onvoldoende reflecterend vermogen heeft laten zien. Ter zitting is dit beeld bevestigd.

Tot slot merkt het College nog het volgende op. Hoewel de brief van de Chef de Clinique van het Centrum voor Tandheelkunde en Mondzorg UMCG waarin aan appellante de toegang tot de kliniek wordt ontzegd niet ten grondslag is gelegd aan het betreden besluit geeft deze brief naar de opvatting van het College wel aan dat niet alleen de docenten van het Endo-onderwijs van oordeel zijn dat appellante nog niet klaar is om veilige patiëntenzorg te bieden.

Het College oordeelt gelet op het voorgaande en gelet op de uitspraak van de Afdeling Bestuursraadspraak Raad van State van 24 januari 2024 (ECLI:NL:RVS:2024:169) dat verweerder op goede gronden tot zijn besluit is gekomen. Het bestreden besluit kan daarom in stand blijven. Voor het toewijzen van het verzoek om vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand bestaat in die situatie geen aanleiding.

VI. Beslissing

Het College van Beroep voor de Examens verklaart het beroep van appellante ongegrond en wijst het verzoek om vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand af.

Aldus vastgesteld op 19 oktober 2026 door mr. M. van den Bosch, voorzitter, Prof. dr. L.J.A. Koster en I. Jugo, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris.

voorzitter

secretaris

Ingevolge de Algemene wet bestuursrecht en artikel 7.66 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek kan door belanghebbenden binnen zes weken na toezending van deze beschikking beroep worden aangetekend bij de

**rijksuniversiteit
groningen**

university services

college van beroep voor de
examens

**Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, postbus 20019, 2500 EA Den
Haag.**